

Arrest

**nr. 44 469 van 31 mei 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filippijnse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 februari 2010 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. OP DE BEECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op X is verzoekster in het huwelijk getreden met een Belgische onderdaan.

Op 28 juli 2009 dient verzoekster een visumaanvraag in via de Belgische diplomatieke post te Manilla. Zij wenst haar echtgenoot in België te vervoegen.

Op 18 november 2009 vraagt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan de procureur des konings zijn advies omtrent de geldigheid van het huwelijk in het buitenland gesloten. Op 4 februari 2010 geeft het parket een negatief advies omtrent de afgifte van een visum gezinshereniging.

Op 10 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging, aan verzoekster ter kennis gebracht op 15 februari 2010. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Op 28/07/2009 werd via de Belgische diplomatieke post in Manilla een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van M.M.E., geboren op (...), van Filippijnse nationaliteit, om haar echtgenoot in België, M.E., geboren op 15/04/1964, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 12/05/2009 in de Filippijnen in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat uit het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen aan het licht gekomen zijn:

- De heer M. was eerder gehuwd met R.I. (...) van 03/07/1992 tot het overlijden van mevrouw R. op 29/12/2002.

- Tussen betrokkenen bestaat een leeftijdsverschil van 10 jaar, wat we toch eerder groot kunnen noemen.

- Op 17/11/2008 weigerden onze diensten een visumaanvraag kortverblijf van mevrouw M. met de heer M. als garant.

- Betrokkenen zouden elkaar leren kennen hebben via mevrouw B.F. (...), een gemeenschappelijke vriendin van betrokkenen die zelf in België woont. Zij verkreeg haar vestiging in België op basis van haar huwelijk met de heer B.,P. (...).

Uit de informatie van de Belgische ambassade te Manilla kwamen de volgende elementen aan het licht:

- Betrokkenen zouden een eerste contact hebben gehad op 15/07/2008 via een e-mail die mijnheer M. haar geschreven zou hebben.

- Volgens de ambassade zou er mogelijk een verband bestaan tussen het dossier van mevrouw M. R. en het dossier van mevrouw M. E.. De visumaanvragers zouden vriendinnen van elkaar zijn, in beide dossiers duikt de naam van mevrouw B. F. op, de echtgenoten van beide visumaanvragers wonen in dezelfde buurt en beide koppels huwden in dezelfde periode (vier dagen verschil). Verder zou het volgens de ambassade opvallen dat beide echtgenoten hetzelfde bedrag aan hun echtgenote overmaken.

Overwegende dat op basis van hogervermelde elementen de Dienst Vreemdelingenzaken op 18/11/2009 een schrijven richtte ter attentie van de Procureur des Konings te Leuven met de vraag advies te verlenen met betrekking tot de geldigheid van dit in het buitenland afgesloten huwelijk;

Uit het advies van het parket van de Procureur des Konings is het volgende gebleken:

- Betrokkenen hebben elkaar leren kennen via een tussenpersoon, mevrouw B. F., dewelke zelf de vestiging verkreeg in België op basis van haar huwelijk.
- Betrokkenen zouden een eerste contact gehad hebben via email in juli 2008, hiervan wordt echter geen enkel bewijs voorgelegd.
- De heer M. reisde vervolgens naar de Filippijnen om mevrouw M. te ontmoeten en werd hierbij begeleid door zijn neef, die ook gehuwd is met een Filippijnse vrouw, dewelke hij leerde kennen via dezelfde tussenpersoon.
- Gedurende zijn eerste verblijf werd reeds de beslissing genomen om te huwen.
- Enkele maanden later is de heer M. terug naar de Filippijnen gereisd om er te huwen.
- Bij het huwelijk waren geen familieleden of vrienden van de heer M. aanwezig.
- Mevrouw M. wordt sedert het huwelijk financieel onderhouden door de heer M..
- Er is een aanzienlijk leeftijdsverschil tussen betrokkenen van 10 jaar.
- Uit de informatie van de ambassade blijkt dat mevrouw M. zeer goed op de hoogte is van een aantal feitelijkheden en exacte data uit het leven van de heer M., dewelke door haar ingestudeerd werden.

Het parket verleent in dit opzicht dan ook negatief advies wat betreft de afgifte van het visum gezinshereniging.

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van verzoekster om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. de zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot een gedegen feitenvinding.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

Eerste middel: Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, om. De zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot een gedegen feitenvinding

Wanneer de Administratie een beslissing dient te nemen in bestuurlijke zaken, dan dient zij dit te doen op basis van een voldoende onderbouwd dossier en op zorgvuldige wijze;

In de administratieve praktijk worden er in zaken als voorliggende een verhoor georganiseerd bij beide gehuwde partijen, en wordt er advies gevraagd aan het Openbaar Ministerie, dat op het 'thuisfront' navraag doet;

Meerbepaald dient men na te gaan of er sprake is van een werkelijke wil tot huwelijksleven, en of er geen verblijfsrechtelijk voordeel wordt beoogd door de vreemde echtgenoot;

Het is evenwel van het grootste belang dat dit met de nodige zorgvuldigheid gebeurt, wat inhoudt dat de overheid zich juist en volledig informeert over de voorgeschiedenis van dit huwelijk;

In casu is dit niet gebeurd;

De beslissing leert dat men is verdergegaan op indirecte of onjuiste informatie, waarvan verzoekster niet weet waar men ze vandaan heeft gehaald;

Zo wordt gezegd dat betrokkenen elkaar hebben leren kennen via Mevr. F.B., een 'gemeenschappelijke vriendin' van betrokken die zelf in België woont;

Dit is manifest onjuist; verzoekster noch haar man kennen Mevr. B.F.; deze vrouw is ene kennis van Dhr. G. (waarvan Dhr. M. aldus de achterneef is), doch deze bracht haar nooit in contact met verzoekster of haar echtgenoot;

Dhr. G. kent de genaamde F. B. via het rusthuis waar deze werkte: hij kwam er op bezoek voor familie, en daaruit vloeiden contacten voort; via deze Mevr. B. leerde Dhr. G. zijn vrouw kennen, doch dit heeft allemaal niets te maken met verzoekster en haar man;

Het is Dhr. G. zelf die zijn achterneef in contact bracht met verzoekster, feit dat nog steeds niet verboden is;

Het is werkelijk frappant hoe verwerende partij deze twee dossiers met elkaar verweeft en op een hoopje gooit, allemaal vanuit de houding om combines boven te spitten waar er geen zijn;

In diverse andere passages van de beslissing wordt doorgeboord op de kwestie van de 'tussenpersoon', een fout uitgangspunt dat steeds weer hernomen wordt;

Men stelt geen bewijzen te hebben ontvangen m.b.t. de eerste kennismaking die er per e-mail is geweest in juli 2008;

Evenwel werd daarnaar nooit gevraagd; uit het stukkenbundel dat thans wordt voorgelegd, blijkt dit contacten wél; Dhr. M. heeft deze mail bijgehouden en thans afgedrukt voor voeging bij dit bundel (stuk 10);

Indien de overheid niet doortastend tewerk gaat, dan kan men uiteraard niet tot een volledig beeld van de zaak komen;

Uit de verhoren blijkt ook nergens dat men partijen heeft gevraagd naar concrete bewijsstukken, zoals rekeningen van telefoon, van reizen, en dus ook niet van deze bewuste e-mail;

Tot slot blijkt ook dat "mevrouw M. zeer goed op de hoogte blijkt te zijn van een aantal feitelijkheden en exacte data uit het leven van de heer M., dewelke door haar werden ingestudeerd (sic)";

Deze passages toont duidelijk aan dat de administratie uiterst vooringenomen tewerk gaat: kent men geen details, dan blijkt de desinteresse in de relatie, kent men ze wel, dan zijn ze 'ingestudeerd';

Zulks geeft aan dat verwerende partij amper moeite heeft gedaan zich gedegen in informeren over de precieze gang van zaken tussen partijen, en dat men allesbehalve zorgvuldig deze relatie in kaart heeft willen brengen;

De beslissing van verwerende partij doorstaat aldus geen 'kwaliteitstest', vermits er diverse en niet-geverifieerde onjuistheden inzitten;

De beslissing geeft derhalve blijk van een gebrek aan gedegen feitenvinding, wat neerkomt op een onverschoonbare schending van de zorgvuldigheidsplicht;

Het middel is ernstig;"

3.2 In de repliekmemoirie benadrukt verzoekster dat de bestreden beslissing "rammelt" en dat zij noch haar echtgenoot de genaamde mevr. B.F. kennen. Met het bewijs van hun eerste e-mailverkeer toont verzoekster aan dat de gegevens in de beslissing "veel te lichtzinnig zijn opgedist". Bovendien wijst verzoekster er nogmaals op dat hen nooit naar specifieke bewijzen is gevraagd. Zij heeft integendeel alles voorgelegd wat werd gevraagd. Een dergelijke gang van zaken, namelijk het onvolledig informeren van aanvragers en hen doelbewust op het verkeerde been zetten, is een manifest gebrek aan behoorlijk bestuur. Het bestuur gaat tewerk met vooringenomenheid en blijkt nauwelijks nog geïnteresseerd in de ware toedracht van de feiten.

3.3 Verzoekster geeft *in se* aan het niet eens te zijn met de overwegingen waarom haar huwelijk niet wordt erkend.

In de mate waarin het werkelijke en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad wordt gevraagd na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid '*het artikel 146bis van het BW juist heeft toegepast bij de beoordeling van de visumaanvraag*', moet worden opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknot wordt, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van verzoekster dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges

voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat het huwelijk van verzoekster in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De motivering in de bestreden beslissing is omstandig ontwikkeld en moet als een geheel worden gelezen, waarbij het niet is vereist dat ieder afzonderlijk element ervan die beslissing in haar geheel kan dragen. Uit een lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op basis van een aantal vaststellingen in het dossier, - met name het leeftijdsverschil tussen betrokkenen, dat reeds een visumaanvraag kort verblijf was ingediend, de gemeenschappelijke vriendin mevr. B.F. en de informatie verkregen via de Belgische ambassade te Manilla zoals het feit dat betrokkenen voor het eerst contact hadden op 15 juli 2008 en de link met mevr. M.R. -, concludeerde dat een advies over het in het buitenland afgesloten huwelijk diende gevraagd te worden aan de procureur des konings te Leuven. Uit het advies van het parket blijkt vervolgens dat de ware reden van dit huwelijk er in hoofde van minstens één van de partijen niet in bestaat een duurzame levensgemeenschap te stichten doch enkel tot doel heeft het verstrekken van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekster. Het parket verleent bijgevolg een negatief advies wat de afgifte van het visum gezinshereniging betreft. Verweerder concludeert dat de erkenning van het huwelijk kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Verzoekster stelt dat verweerder met de nodige zorgvuldigheid zijn beslissing dient voor te bereiden en zich juist en volledig dient te informeren over dit huwelijk, hetgeen niet is gebeurd. Verweerder is blijkbaar verder gegaan op indirecte of onjuiste informatie. Het feit dat verzoekster haar echtgenoot zou hebben leren kennen via mevr. B.F. is manifest onjuist en zij is géén gemeenschappelijke vriendin. Haar echtgenoot is de achterneef van dhr. G. Dhr. G. en heeft via mevr. B.F. zijn vrouw leren kennen maar dit heeft niets te maken met verzoekster of haar echtgenoot. Het is dhr. G. die verzoekster en haar echtgenoot in contact bracht. Verweerder tracht "combines boven te spitten" daar waar er geen zijn.

De Raad merkt op dat ongeacht het gegeven dat mevr. B.F. geen gemeenschappelijke vriendin zou zijn, deze eventueel verkeerde vaststelling geen aanleiding heeft gegeven tot de weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging. Dit gegeven, samen met het leeftijdsverschil, de aanvraag tot een visum kortverblijf en de inlichtingen van de Belgische ambassade te Manilla heeft verweerder ertoe aangezet een advies te vragen aan het parket te Leuven, nopens de ware intenties van het huwelijk van betrokkenen. Zelfs indien de Raad zou concluderen dat het gegeven in verband met mevr. B.F. onjuist is, dient de Raad vast te stellen dat dit gegeven slechts aanleiding heeft gegeven tot het vragen van advies aan het parket en niet tot de weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging als zodanig. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dat het advies van de procureur des konings de directe aanleiding was van de bestreden beslissing. Een onjuiste feitenvinding in verband met mevr. B.F. kan bijgevolg geen afbreuk doen aan de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum aangezien dit feit niet de directe aanleiding was voor de weigering.

Waar verzoekster stelt dat haar ten onrechte wordt verweten geen bewijzen aan te brengen betreffende hun eerste e-mailverkeer terwijl haar dat nooit is gevraagd en dat haar kennis van een aantal data te wijten zou zijn aan het 'instuderen' van die data terwijl dit getuigt van vooringenomenheid van de administratie, stelt de Raad vast dat verzoekster de motieven van het advies van de procureur des konings aanvecht. Dit onderdeel van het middel strekt ertoe aan te tonen dat verweerder haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd op grond van het advies van het parket en noopt de Raad om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten. Dit behoort, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, niet tot de bevoegdheid van de Raad.

Verweerder dient op grond van de zorgvuldigheidsplicht zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder kennis heeft genomen van een aantal feitelijke elementen in het dossier, van het

onderzoek gevoerd door de Belgische ambassade en van het negatief advies van het parket nopens de toedracht van het huwelijk. Het is met name het negatief advies van de procureur des konings dat aanleiding heeft gegeven tot de weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging. Uit het administratief dossier blijkt bijgevolg niet dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid.

Het eerste middel is ongegrond.

3.4 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"2) M.b.t. het TWEEDE MIDDEL:

Schending van de materiële motiveringsplicht

Schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

Schending van art. 62 Vreemdelingenwet;

Het is een algemeen rechtsbeginsel dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en in rechte; ook art. 62 vreemdelingenwet vereist dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed;

"L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons que la justifient."

(Cons. Etat, 12 mai 1989, arrêt n° 32.560, R.A.C.E., 1989);

Bovendien verplicht de wet van 29 juli 1991 de overheid om bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop hij steunt;

Deze motivering moet bovendien afdoende zijn; In ieder geval zijn onduidelijke, onnauwkeurige stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

In casu is duidelijk is dat het gaat om een beslissing die onderworpen is aan de formele en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster is van oordeel dat er onvoldoende werk werd gemaakt van concrete feitenvinding (cfr. supra) en dat dit derhalve ook leidt tot een onvolkomen motivering;

Doordat men is voortgegaan op slordig bijengeharkte informatie, aangevuld met geruchten en vermoedens, doch zonder stukken op te vragen, dit alles te wijten aan een gebrek aan gedegen onderzoek, kan ook de motivering van de beslissing onmogelijk afdoende zijn; ze is gebaseerd op verkeerde premissen;

Uit een arrest van de R.V.V. d.d.11.09.2007 blijkt dat "de materiële motiveringsplicht is geschonden aangezien het kennelijk onredelijk is om louter op basis van het ontbreken van inlichtingen nopens het al dan niet bestaan van een gezinscel een vestigingsaanvraag af te wijzen, daar waar deze informatie had kunnen bekomen worden door bijgaand onderzoek"; (dossier vestiging);

Het lijkt logisch dat men een dergelijke redenering ook kan toepassing op visumdossiers, waar de waarachtigheid van de huwelijksrelatie dient onderzocht;

Men motiveert dus met deels foute of irrelevante elementen (o.m. het leeftijdsverschil: dit bedraagt 10 jaar, wat op zich niet zo veel is; derhalve is het irrelevant);

Bovendien is de beslissing op zich inherent tegenstrijdig gemotiveerd, nu men een heel arsenaal aan redenen opgeeft om tot een schijnhuwelijk te besluiten, doch anderzijds de geldigheid van de akte NIET in vraag heeft gesteld;

Evenwel voorziet de wet deze piste, en het lijkt niet meer dan logisch dat wanneer de administratie 'a' zegt, zij ook 'b' zegt;

Thans zit men met de anomalie in het systeem, dat Dhr. M. zijn huwelijksakte in Oud-Heverlee heeft laten registreren (nadat ze ook de Belgische ambassade gelegaliseerd is geweest), zodoende dat hij in ons Belgische administratief systeem 'gehuwd' is, doch anderzijds weigert de DVZ op deze basis een visum af te leveren;

Men kan dit een uiterst gebrekkige en weinig consequente wijze van besluitvorming noemen;

Indien de bestreden beslissing manifest weigert wegens vermoedens van schijnhuwelijk, dan dient zij ook consequent de huwelijksakte te weigeren te erkennen, zo niet komt men tot tegenstrijdige stellingnames;

*De motivering die werd gegeven in het overwegend gedeelte wordt derhalve niet bekrachtigd en gehonoreerd in het beschikkend gedeelte;
Ook op deze wijze komt te blijken dat de bestreden beslissing niet naar recht gemotiveerd is;
Het middel is ernstig;"*

3.5 In de repliekmemoire volhardt verzoekster in het tweede middel.

3.6 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster overloopt in haar eerste middel een aantal overwegingen waarom haar huwelijk als een schijnhuwelijk wordt beschouwd in de zin van artikel 146 van het BW en poogt deze te weerleggen waaruit blijkt dat zij de motieven kent. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat het door verzoekster met een Belgische onderdaan afgesloten huwelijk niet erkend wordt en verzoekster bijgevolg geen recht op verblijf kan ontleen aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoekster is van oordeel dat er onvoldoende werk werd gemaakt van concrete feitenvinding en dat dit derhalve leidt tot een onvolkomen motivering. Verweerder is voortgegaan op slordig bijegeharkte informatie, zonder stukken op te vragen en zonder gedegen onderzoek waardoor de motivering niet afdoende is en gebaseerd op verkeerde premissen. De beslissing motiveert met foute en irrelevante elementen. Het leeftijdsverschil van 10 jaar is irrelevant. Bovendien is de beslissing inherent tegenstrijdig gemotiveerd, nu tot een schijnhuwelijk is besloten maar nergens de geldigheid van de akte in vraag wordt gesteld. De huwelijksakte is geregistreerd te Oud-Heverlee en gelegaliseerd door de Belgische ambassade, dus volgens het Belgische administratief systeem is verzoeksters echtgenoot gehuwd maar weigert verweerder een visum af te leveren. Indien verweerder manifest weigert wegens vermoeden van schijnhuwelijk dan dient zij ook consequent de huwelijksakte te weigeren te erkennen waardoor de beslissing niet naar recht is gemotiveerd.

Verzoekster legde een Filippijnse huwelijksakte voor. Gelet op het feit dat een buitenlandse huwelijksakte werd bezorgd aan het bestuur moet gewezen worden op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

"Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21."

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is verweerder de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum 'gezinshereniging'. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR deze bevoegdheid tot 'de-plano-erkenning' toevertrouwt aan 'alle overheden', staat

zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel heeft erkend, niet in de weg dat verweerder binnen zijn bevoegdheden deze erkenning weigert.

De gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid kan derhalve, alvorens een beslissing te nemen inzake de toekenning van een visum 'gezinshereniging', verifiëren of het huwelijk waarop verzoekster zich beroept in België rechtsgeldig is. Hierbij vermag hij, gelet op artikel 46 van het WIPR dat bepaalt dat de (grond)voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk beheerst worden door het recht van de Staat waarvan de respectieve echtgenoten de nationaliteit hebben – rekening houdende met de Belgische nationaliteit van de echtgenoot van verzoekster –, onderzoeken of voldaan werd aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I 'Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan' van het BW, waaronder artikel 146*bis* (J. ERAUW, *Beginnelsen van Belgisch Privaatrecht, XVII, Internationaal Privaatrecht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510). Er dient in dit verband benadrukt te worden dat de grondvoorwaarden voor het huwelijk *"die betrekking hebben op beide echtgenoten"* op cumulatieve wijze aan de nationale wetten van de beide partners onderworpen zijn en dat toepassing dient gemaakt te worden van de nationale wet die de meest beperkende regeling omvat (Wetsontwerp houdende het wetboek van internationaal privaatrecht, *Parl.St.* Senaat 2003-04, 3-27/1, 73). Verweerder is dus bevoegd om het huwelijk waarop verzoekster zich beroept om een visum aan te vragen te toetsen aan artikel 146*bis* van het BW -dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie *"van minstens één van de echtgenoten"* kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde- en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van verzoekster kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde.

In de mate waarin verzoekster de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, merkt de Raad vooreerst op dat het bij de beoordeling daarvan niet tot zijn bevoegdheid behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Verweerder somt de motieven op waaruit blijkt dat hij twijfelde aan de ware intenties van dit huwelijk en op basis van de welke hij is overgaan tot het verzoek gericht tot de procureur des konings om hem een advies te verlenen in verband met dit huwelijk. Aangezien het advies negatief is van het parket besluit verweerder dat verzoekster geen beroep kan doen op de toepassing van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet en wordt het visum gezinshereniging geweigerd. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekster stelt dat verweerder manifest weigert haar huwelijk te erkennen wegens vermoeden van schijnhuwelijk, hij dan ook consequent de huwelijksakte moet weigeren te erkennen waardoor de beslissing niet naar recht is gemotiveerd stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder aan de procureur des konings gevraagd heeft advies te verlenen *"met betrekking tot de geldigheid van dit in het buitenland afgesloten huwelijk"*. Gezien het negatief advies van het parket besluit verweerder dat verzoekster geen beroep kan doen op de toepassing van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet. Hieruit blijkt ontegensprekelijk dat verweerder weigert het huwelijk te erkennen omdat volgens hem de erkenning van dit huwelijk kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij aanvang van de bestreden beslissing heeft verweerder uitdrukkelijk het volgende gesteld: *"Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;*

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde." Aangezien het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel uitmaakt van het Belgisch rechtsbestel kan de miskenning van dat instituut een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (artikel 21 Wetboek internationaal privaatrecht). Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing niet "naar recht" is gemotiveerd.

Waar verzoekster stelt dat de beslissing inherent tegenstrijdig is, gemotiveerd merkt de Raad op dat de beslissing niet onlogisch noch tegenstrijdig is daar ze aangeeft dat het huwelijk met een Belgische onderdaan niet wordt erkend, dat verzoekster zich om die reden niet kan beroepen op de verblijfsregeling die van toepassing is voor echtgenoten van Belgen en dat op deze basis het gevraagde visum wordt geweigerd.

Ter terechtzitting legt de raadsman van verzoekster de nadruk op het feit dat nergens in de bestreden beslissing expliciet wordt vermeld dat de huwelijksakte niet wordt erkend waardoor hij niet naar de rechtbank van eerste aanleg kan gaan om het huwelijk van verzoekster te doen erkennen. De raadsman van verwerende partij antwoordt dat de 'Dienst Vreemdelingenzaken' zich niet uitspreekt over het huwelijk maar wel de bevoegdheid heeft om de huwelijksakte niet te erkennen en bijgevolg te oordelen over de afgifte van het visum al dan niet.

De motieven in de bestreden beslissing volstaan op zich om verzoekster toe te laten te begrijpen dat haar huwelijk met een Belgische man niet erkend wordt en dit de reden vormt om haar het visum te weigeren. Dit dient niet nogmaals geëxpliciteerd te worden om te voldoen aan de formele motiveringsplicht. Voorts stelt de Raad vast dat de raadsman van verzoekster niet aantoonde zich niet te kunnen wenden tot de rechtbank voor eerste aanleg die bevoegd is om zich uit te spreken over betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte.

Het tweede middel is ongegrond.

3.7 In het derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"3) M.b.t. het DERDE MIDDEL:

Schending van art. 40ter van de Wet van 15 december 1980

Overeenkomstig de Wet van 15 december 1980 hebben vreemdelingen het recht zich in België te vestigen met hun echtgenoot, indien die Belg of EU-onderdaan is;

Zoals supra aangetoond waren partijen onbetwistbaar gehuwd, en is verzoekster van plan een daadwerkelijke levensgemeenschap met haar man te vormen;

In het eerste en tweede middel is gebleken dat de Administratie onvoldoende aan feitenvinding heeft gedaan, en dat de motivering van de visumweigering wegens vermeend schijnhuwelijk niet afdoende is;

De ratio tot de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten werd dan ook genomen in strijd met art. 40ter e.v. van de Wet van 15 december 1980;

Art. 40ter van de Wet van 15 december 1980 had zonder meer moeten worden toegepast; de motivering om dit niet te doen, zal onafdoende blijken (tweede middel);

De bestreden beslissing moet dan ook minstens op deze grond worden vernietigd;

Het middel is ernstig;"

3.8 In de repliekmemoire volhardt verzoekster in dit middel.

3.9 Vooreerst wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing geen "beslissing tot weigering van de vestiging met het bevel om het grondgebied te verlaten" is, zoals verzoekster stelt. Daarnaast wordt opgemerkt dat uit artikel 40bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet voortvloeit dat een Filipijnse vrouw die om de afgifte van een visum gezinshereniging verzoekt teneinde haar Belgische echtgenoot in België te vervoegen, dient aan te tonen dat zij rechtsgeldig is gehuwd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op basis van het negatief advies van het parket concludeert dat een visum gezinshereniging niet kan worden afgeleverd. Volgens het parket zijn er immers voldoende aanwijzingen waaruit blijkt dat het huwelijk een schijnhuwelijk betreft en dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap. Uit de bespreking onder het eerste en tweede middel is gebleken dat verweerder zorgvuldig is te werk gegaan door rekening te houden met het onderzoek van de Belgische ambassade en een advies te vragen aan de procureur des konings. Nogmaals dient de Raad verzoekster erop te wijzen dat in de mate het middel ertoe strekt aan te tonen dat verweerder haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd, de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen over betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte en het de Raad niet toekomt zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van

verweerder dat het huwelijk van verzoekster in België niet erkend wordt. In tegenstelling tot verzoeksters bewering in het verzoekschrift blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verweerder kennelijk onredelijk is te werk gegaan en in strijd met artikel 40~~ter~~ van de Vreemdelingenwet tot een weigering van afgifte van een visum gezinshereniging heeft besloten.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN